

Према књизи Барбаре Слеј

Карбонел, краљ мачака

Илустрвала
Ана Григорјев

Текст адаптирала
Маја Пантић

Čarobna knjiga

Био је то први дан распуста. Роузмари је весело скакутала, враћајући се из школе. Утом налете на две другарице, Мари и Арлену.

„Ми идемо на море!“, повикаше оне весело. „Куда ћеш ти на летовање, Роузи?“

„Никуда“, одврати она. Девојчице је погледаше сажаљиво, па одоше својим путем.

Роузи настави пут, али више није скакутала. Она је живела с мајком која је била кројачица. Живеле су скромно у великој, некада лепој кући у низу, која је сада била подељена у више станова. Роузи устрча уза степенице на улазу у зграду те налете на госпођу Вокер, њихову газдарицу.

„Извините, госпођо Вокер!“, задихано рече Роузи.

„Почео је распуст? Колико траје – пет-шест недеља?“, упита госпођа Вокер. „Ти си већ велика девојчица, Роузи. Могла би нешто корисно радити током распуста, да помогнеш мајци.“

Ушавши у стан, Роузи угледа свечано постављен сто, намештен поред прозора.
„Мама, какав диван ручак!“

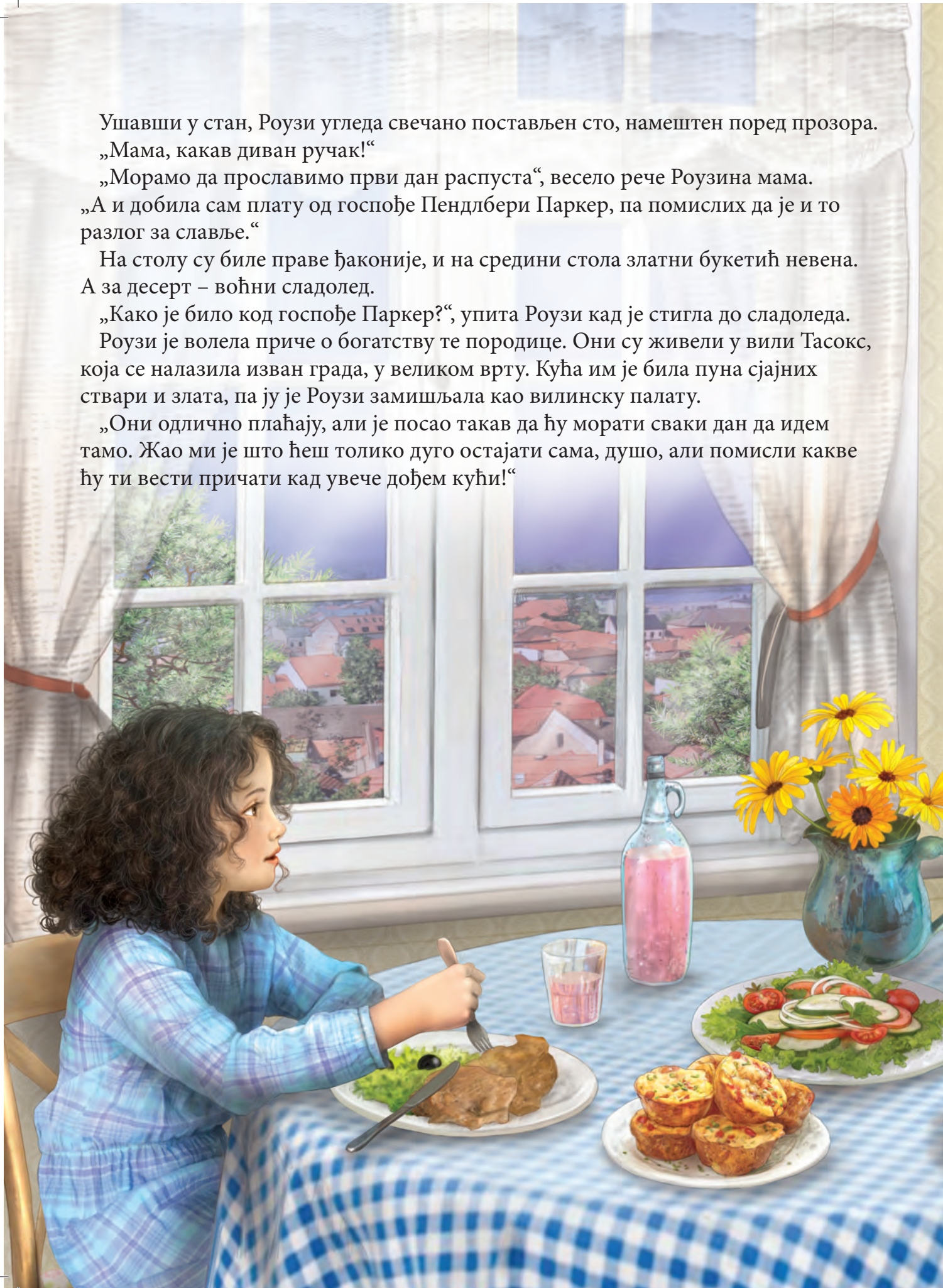
„Морамо да прославимо први дан распуста“, весело рече Роузина мама.
„А и добила сам плату од госпође Пендлбери Паркер, па помислих да је и то разлог за славље.“

На столу су биле праве ђаконије, и на средини стола златни букетић невена.
А за десерт – воћни сладолед.

„Како је било код госпође Паркер?“, упита Роузи кад је стигла до сладоледа.

Роузи је волела приче о богатству те породице. Они су живели у вили Тасокс, која се налазила изван града, у великом врту. Кућа им је била пуна сјајних ствари и злата, па ју је Роузи замишљала као вилинску палату.

„Они одлично плаћају, али је посао такав да ћу морати сваки дан да идем тамо. Жао ми је што ћеш толико дуго остајати сама, душо, али помисли какве ћу ти вести причати кад увече дођем кући!“

После ручка је мама морала до града да купи конац, па Роузи остаде да распреди сто и опере судове. Можда бих могла нешто да радим, да помогнем мами, размишљала је. Али Роузи није знала да ради ништа осим да чисти и сређује стан. Она је била веома уредна и вредна девојчица. Док се пресвлачила, паде јој на памет да би управо то и могла да ради током распуста – да неком помаже у кућним пословима. Баш као што њена мама носи конце, игле, маказе и напрстак кад иде да шије, и њој ће требати алат. Крпе за прашину и четку за рибање има, али нема своју метлу, а тешко да би јој госпођа Вокер поклонила своју. Након мало чачкања, из Роузине касице испадоше три новчића – таман довољно за куповину метле.

Роузи се запути на пијацу да купи метлу. Када је стигла, видела је да је заkasнила – пијаца је била готово празна. Међу остацима хране на поду пијаце, Роузи угледа великог црног мачора. Роузари је волела мачке, па се саже и помилова га. Мачак је погледа, па одскакута неколико метара, затим поново седе и погледа је.

„Чини ми се да би ти хтео да те пратим!“, весело рече Роузи.
„Па добро, ево ме!“

Тако они отпочеше игру – Роузи је скакутала за мачором,
и у неколико наврата скоро га је помазила, али он би се измакао.
Таман да га ухвати, налете на неку старицу.

„О, извините, жао ми је“, рече Роузи.

„И треба да се извиниш, кад си дозволила да те оволико чекам!“, љутито рече она. „Ево ти је за два новчића. И јефтино си прошла, да знаш.“

„Шта?“, збуњено рече Роузи.

„Метла, наравно! По њу си дошла, зар не? Можеш узети и њу и мачка, ако желиш!“

Мачак се за то време занесено играо комадићем папира.

„Наравно, желим мачка“, рече Роузи, помисливши да јој мама неће замерити.

„Мудар је то мачак – вреди један новчић.“

Роузи је баш толико и преостало. Она даде новчић и узе метлу, а чудна старица одјури уличицом. Девојчица тек тад погледа метлу, и виде да то уопште није метла коју је желела, већ вртларска метла од брезових грана, којом се чисти напољу. Крупне, вреле сузе потекоше јој низ лице.

